

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 28 grudnia 2023 r.

DIH-4.707.24.2023.TN

DECYZJA DIH-4.25.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i poz. 803) zwanej dalej „KPA”, art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, w związku z art. 56 ust. 1 pkt 12 i art. 42 ust 1-3 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1658), zwanej dalej „ustawą o gospodarce opakowaniami”, w odniesieniu do odwołania z dnia 12 września 2023 r. wniesionego przez Pana [XXXX], Prezesa Zarządu VOLLMART24.COM SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Białymstoku, odnośnie decyzji wydanej przez Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach nr 117/2023 (sygn. akt NRB.8361.72.2023) z 25 sierpnia 2023 r. nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 500 zł (pięćset złotych) za naruszenie art. 42 ust. 1-3 ustawy o gospodarce opakowaniami poprzez niewypełnienie przez ww. przedsiębiorcę obowiązku przekazywania użytkownikom informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w ten sposób, że w miejscu prowadzonej sprzedaży detalicznej w sklepie Vollmart przy ul. Sandomierskiej nr 87 w Ostrowcu Świętokrzyskim, brak było informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie: dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych, brak było informacji na temat właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi, brak było informacji na temat znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach - co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży,

**Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniu 15 września 2023 r. do Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach, zwanego dalej „Świętokrzyskim WIIH” wpłynęło odwołanie z dnia 12 września 2023 r., które zostało podpisane przez Panią [XXXX], Prokurenta reprezentującego VOLLMART24.COM SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Białymstoku, odnośnie decyzji wydanej przez Świętokrzyskiego WIIH nr 117/2023 (sygn. akt NRB.8361.72.2023) z 25 sierpnia 2023 r. nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 500 zł za naruszenie art. 42 ust. 1-3 ustawy o gospodarce opakowaniami poprzez niewypełnienie przez ww. przedsiębiorcę obowiązku przekazywania użytkownikom informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych.

Decyzja Świętokrzyskiego WIIH została doręczona Stronie w dniu 29 sierpnia 2023 r. natomiast odwołanie zostało nadane u operatora publicznego usług pocztowych w dniu 12

września 2023 r. W związku z wniesieniem odwołania z dnia 12 września 2023 r. przez Panią [XXXX], Prokurenta reprezentującego VOLLMART24.COM SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zwany dalej „Prezesem Urzędu” wezwał przedsiębiorcę do uzupełnienia braków formalnych odwołania w terminie 7 dni od dnia doręczenia niniejszego pisma, w postaci przedstawienia odwołania podpisanego przez Pana [XXXX], Prezesa Zarządu spółki lub stosownego pełnomocnictwa wystawionego dla prokurenta, Pani [XXXX] do reprezentowania spółki. Prezes Urzędu wskazał, że statutowym przedstawicielem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zgodnie z art. 201 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks Spółek Handlowych (Dz.U. z 2022 r. poz. 1467 z późn. zm.) jest zarząd, który prowadzi sprawy spółki i reprezentuje spółkę. Zgodnie z aktualnym odpisem z Krajowego Rejestru Sądowego (stan na dzień 11 października 2023 r. i na dzień 22 września 2023 r.) zarząd spółki jest jednoosobowy i w skład organu wchodzi Prezes Zarządu Pan [XXXX]. Zgodnie z zasadą reprezentacji spółki w przypadku zarządu jednoosobowego oświadczenia w imieniu spółki składa członek zarządu. W przypadku zarządu składającego się z dwóch lub większej liczby osób do składania oświadczeń w imieniu spółki jest wymagane współdziałanie dwóch członków zarządu albo jednego członka zarządu łącznie z prokurentem. Tym samym prokurent jest uprawniony do reprezentowania spółki wyłącznie w przypadku zarządu wieloosobowego (i to nie samoistnie tylko w ramach łącznego prawa reprezentowania spółki), co w tym przypadku nie miało miejsca, ponieważ zarząd jest jednoosobowy. W tym przypadku prokurent może reprezentować spółkę jako pełnomocnik po złożeniu do akt stosownego pełnomocnictwa. Pismem z dnia 20 października 2023 r. przedsiębiorca dostarczył odwołanie z dnia 12 września 2023 r. podpisane przez Pana [XXXX], Prezesa Zarządu spółki. Treść ww. odwołania jest zbieżna z treścią odwołania podpisanego przez prokurenta.

W swoim odwołaniu przedsiębiorca zaskarżył decyzję I instancji w całości, podniósł następujące zarzuty oraz wniósł następujące wnioski.

Strona wniosła zarzut na podstawie art. 127 § 1 w zw. z art. 189d § f i art. 189f § 1 KPA naruszenia przepisów postępowania poprzez uznanie przez Organ I instancji, iż waga stwierdzonego naruszenia nie była znikoma, pomimo że Strona niezwłocznie zaprzestała naruszenia prawa, w sytuacji gdy zostały spełnione przesłanki do odstąpienia przez Organ I Instancji od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Strona wniosła o uchylenie przedmiotowej Decyzji nr 117/2023 i odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Decyzja Świętokrzyskiego WIIH została wydana na podstawie art. 42 ww. ustawy w brzmieniu obowiązującym przed datą 13 października 2023 r. czyli datą wejścia w życie na podstawie art. 11 ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2023 r. poz. 1852), opublikowanej 12 września 2023 r. Zmiany dotyczyły przeniesienia treści dotychczasowego art. 42 do art. 42 ust. 1, dodania ust. 2 oraz zmiany treści art. 42 ust. 1 poprzez dodanie do art. 42 ust. 1 pkt 1 zwrotu „i zbierania opakowań i odpadów opakowaniowych” i dodanie do art. 42 ust. 1 pkt 2 po zwrocie „właściwego postępowania” zwrotu „z opakowaniami”.

W myśl art. 72 ustawy o gospodarce opakowaniami „do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe”. Tym samym zasadne było zastosowanie w stosunku do strony art. 42 w brzmieniu ustawy dotychczasowo obowiązującym. Postępowanie administracyjne zostało wszczęte w dniu 24 lipca 2023 r. W stosunku do strony nie przeprowadzono kontroli w zakresie realizacji obowiązku informacyjnego odnoszącego się do właściwego postępowania w zakresie zbierania opakowań i stwierdzone naruszenie tego przepisu nie odnosi się do naruszenia tego obowiązku informacyjnego.

Kontrolę wszczęto zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo Przedsiębiorców (Dz.U z 2023 poz. 221), zwanej dalej „Prawem Przedsiębiorców”, po

uprzednim skierowaniu do przedsiębiorcy zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, które zostało doręczone w dniu 30 maja 2023 r. Przedmiotem kontroli przeprowadzonej w trybie i na zasadach określonych w art. 58 ust. 2 pkt 1 Prawa przedsiębiorców, w dniach: 15 maja 2023 r. i 22 czerwca 2023 r. było m.in. zgodnie z zakresem przedmiotowym, wyrażonym w upoważnieniu do kontroli, sprawdzenie wywiązywania się przez kontrolowanego przedsiębiorcę z obowiązków wynikających m.in. z art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami.

W wyniku przeprowadzonej kontroli inspektorzy Świętokrzyskiego ustalili, że w kontrolowanej placówce brak było wywieszanej informacji w zakresie dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu odpadów opakowaniowych. Ustalono, sprawdzając przestrzeganie obowiązku wynikającego z art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, że przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego i hurtowego, który sprzedaje produkty w opakowaniach nie przekazywał użytkownikom tych produktów informacji o dostępnych systemach zwrotu, zbierania i odzysku w tym recyklingu odpadów opakowaniowych, właściwym postępowaniu z odpadami opakowaniowymi oraz znaczeniu oznaczeń stosowanych na opakowaniach. Brak było informacji w miejscu sprzedaży, jak również na tablicy informacyjnej. Brak realizacji ww. obowiązku - uwidocznienia w miejscu sprzedaży powyższej informacji dla użytkowników sprzedawanych produktów podlega karze administracyjnej, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 12 ww. ustawy. Działając na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 5 ustawy o Inspekcji Handlowej inspektorzy postawili przedsiębiorcy żądanie niezwłocznego usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości. W toku kontroli kontrolowany przedsiębiorca uwidoczniał brakującą informację. Szczegółowy przebieg postępowania kontrolnego został udokumentowany w protokole kontroli nr NRBP.8361.72.2023 podpisanym w dniu 22 czerwca 2023 r. przez osobę upoważnioną do reprezentacji przedsiębiorcy. Kontrolowany przedsiębiorca w myśl art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej - nie zgłosił uwag do sporządzonego protokołu kontroli.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, Świętokrzyski WIIH pismem z dnia 24 lipca 2023 r. zawiadomił kontrolowanego przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej wobec stwierdzenia naruszenia przepisu art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami odnośnie obowiązku przekazywania użytkownikom informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych. Ponadto zgodnie z art. 10 KPA Strona została poinformowana o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy oraz prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia. Pismem z dnia 10 sierpnia 2023 r. organ I instancji poinformował stronę o zakończeniu postępowania dowodowego również ustalając termin do zapoznania się z materiałem dowodowym. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Decyzją nr 117/2023 (sygn. akt NRB.8361.72.2023) z 25 sierpnia 2023 r. Świętokrzyski WIIH nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 500 zł za naruszenie art. 42 ust. 1-3 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami poprzez niewypełnienie przez ww. przedsiębiorcę obowiązku przekazywania użytkownikom informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w ten sposób, że w miejscu prowadzonej sprzedaży detalicznej w sklepie objętym kontrolą, brak było informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie: dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych, brak było informacji na temat właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi, brak było informacji na temat znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach - co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży.

Strona wniosła odwołanie od ww. decyzji. Po uzupełnieniu braków formalnych przez stronę, Prezes Urzędu pismem z dnia 31 października 2023 r. poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy oraz prawie wypowiedzenia

się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie strony nie zasługuje na uwzględnienie.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji Organu pierwszej instancji. W toku postępowania Organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie Strony jest uzasadnione oraz sprawdza czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Organem wyższego stopnia jest Prezes Urzędu.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 KPA w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym ich wszechstronnej oceny.

Odnosząc się do naruszenia art. 42 ww. ustawy w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania przez organ I instancji, Prezes Urzędu informuje co następuje.

Przepis art. 42 ww. ustawy stanowił:

„Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który sprzedaje produkty w opakowaniach, jest obowiązany przekazywać użytkownikom tych produktów informacje o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:

- 1) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych,
 - 2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,
 - 3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach
- co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży.”

W toku kontroli sprawdzono przestrzeganie obowiązku informowania konsumentów o opakowaniach i odpadach opakowaniowych produktów. W wyniku powyższego stwierdzono, że przedsiębiorca nie przekazywał użytkownikom informacji wymaganych zgodnie z art. 42 ww. ustawy. W miejscu sprzedaży produktów w opakowaniach nie wywieszono ani w żaden inny sposób nie podano informacji określonych w art. 42 ww. ustawy.

Na tej podstawie, zostało stwierdzone naruszenie art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami. Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 ww. ustawy „administracyjnej karze pieniężnej (...) podlega ten, kto: (...) wbrew przepisowi wbrew przepisowi art. 42 prowadząc jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, sprzedaje produkty w opakowaniach, nie przekazując użytkownikom tych produktów informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:

- a) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych,
 - b) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,
 - c) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach
- co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży.

Na podstawie art. 57 pkt 4 ww. ustawy „kary pieniężne wynoszą (...) w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 10c i 11-12a - od 500 zł do 20 000 zł”. Zgodnie z art. 58 ust. 2 ww. ustawy: „Kary pieniężne za czyny, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 10c, 11 i

12, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor inspekcji handlowej.” Za to naruszenie organ I instancji wymierzył stronie karę pieniężną w najniższej możliwej wysokości - 500 zł.

W zakresie miarkowania wysokości kary, należy wskazać, że ustawa o gospodarce opakowaniami nie określa przesłanek do ustalenia wysokości kary pieniężnej, w związku z czym zastosowanie znajdują tu przepisy art. 189d zawarte w dziale IVa KPA dotyczącym administracyjnych kar pieniężnych. Zgodnie z art. 189a § 1 KPA przepisy działu IVa KPA są stosowane w sprawach nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej lub udzielania ulg w jej wykonaniu. W myśl art. 189a § 2 pkt 1 KPA w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, przepisów działu IVa w tym zakresie nie stosuje się. Rozstrzygające na etapie oceny jest to, czy dany przepis odrębny wyłącza zastosowanie regulacji kodeksowej. Z uwagi na brak wskazania w przepisach ustawy o gospodarce opakowaniami poszczególnych aspektów materii dotyczącej kar administracyjnych wskazanych w art. 189a § 2 KPA, należy zastosować przepisy zawarte w dziale IVa KPA dotyczące administracyjnych kar pieniężnych w powiązaniu z normą sankcjonującą określoną w art. 57 pkt 4 ustawy o gospodarce opakowaniami gdzie kara pieniężna jest określona w wysokości od 500 zł do 20 000 zł. Nie jest to kara sztywna, tylko jej wysokość jest ograniczona progiem minimalnym i maksymalnym i występuje konieczność jej miarkowania.

Miarkując wymiar kary organ I instancji uwzględnił kryteria określone w art. 189d KPA w sposób prawidłowy.

Przepis art. 189d stanowi: Wymierzając administracyjną karę pieniężną, organ administracji publicznej bierze pod uwagę:

- 1) wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia;
- 2) częstotliwość niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara;
- 3) uprzednie ukaranie za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe;
- 4) stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa;
- 5) działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa;
- 6) wysokość korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła;
- 7) w przypadku osoby fizycznej - warunki osobiste strony, na którą administracyjna kara pieniężna jest nakładana.

Oceniając wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzeby ochrony życia lub zdrowia, ochrony ważnego interesu publicznego oraz czas trwania naruszeń, Prezes Urzędu wskazuje, że okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami przez to, że prowadząc jednostkę handlu detalicznego i sprzedając produkty w opakowaniach, nie przekazywała użytkownikom tych produktów informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych, właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi oraz znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach. Brak przekazywania tych informacji nabywcom produktów w opakowaniach ma bezpośredni związek ze szkodliwością dla środowiska. Konsumenty nie otrzymali istotnych informacji, dotyczących właściwego postępowania z opakowaniami, co może negatywnie wpływać na proces recyklingu oraz proces zmniejszania ilości i szkodliwości dla środowiska materiałów

i substancji zawartych w opakowaniach i odpadach opakowaniowych. W przedmiotowej sprawie niemożliwym do określenia jest ustalenie jaki był czas trwania naruszenia. Bezspornym jest fakt, iż naruszenie miało miejsce w pierwszym dniu kontroli aż do czasu wyeliminowania go przez kontrolowanego. Nie można też wykluczyć faktu, że naruszenie mogło trwać od 30 maja br. ponieważ strona była zawiadomiona pisemnie o kontroli i mogła się do tej kontroli przygotować, a faktycznie tego nie uczyniła.

Odnośnie przesłanki częstotliwości niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara – to w toku wcześniejszych kontroli nie stwierdzono naruszenia przez przedsiębiorcę obowiązku określonego w art. 42 ww. ustawy odnośnie przekazywania użytkownikom informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych.

Odnośnie przesłanki uprzedniego ukarania za to samo zachowanie, za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe – to w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania przedmiotowej przesłanki, gdyż naruszenie obowiązku przekazywania użytkownikom informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych określonych w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi nie podlega odpowiedzialności karnej, karno-skarbowej oraz nie stanowi wykroczenia.

Odnośnie przesłanki stopnia przyczynienia się Strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa, to naruszenie prawa powstało w skutek niewykonania obowiązków określonych w powszechnie obowiązujących przepisach prawnych i stanowi winę przedsiębiorcy, który nie uwidoczniał informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie: dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych, właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi, znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach.

Odnośnie przesłanki działań podjętych przez Stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa, o której mowa w art. 189d pkt 5 KPA, to organ I instancji stwierdził, że niezwłocznie zostały podjęte działania naprawcze a brakująca informacja została uwidoczniła w miejscu ogólnodostępnym dla konsumentów. Powyższa przesłanka została oceniona pozytywnie na korzyść strony zarówno przez organ I instancji jak i przez Prezesa Urzędu. Powyższa przesłanka miała wpływ na zastosowanie w stosunku do strony najniższego, możliwego wymiaru kary 500 zł, podczas gdy górny próg wymiaru kary wynosi 20 000 zł. Nałożona na stronę kara pieniężna wynosi 2,5 % górnego progu wymiaru kary, więc nie można w tym przypadku mówić o surowości i nieproporcjonalności wymiaru kary.

Odnośnie przesłanki określonej jako wysokość korzyści, którą Strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła, to Strona nie uzyskała korzyści oraz nie uniknęła straty z powodu niewykonania ww. obowiązku informacyjnego.

Przepis art. 189d KPA pkt 7 odnoszący się do warunków osobistych osoby fizycznej, na którą administracyjna kara pieniężna jest nakładana, to ta przesłanka nie miała zastosowania w niniejszym przypadku.

W swoim odwołaniu strona wniosła zarzut naruszenia przepisów postępowania poprzez uznanie przez Organ I instancji, iż waga stwierdzonego naruszenia nie była znikoma, pomimo że Strona niezwłocznie zaprzestała naruszenia prawa. Jednocześnie strona wniosła zarzut na podstawie art. 127 § 1 w zw. z art. 189d § f i art. 189f § 1 KPA naruszenia przepisów postępowania poprzez uznanie przez Organ I instancji, iż waga stwierdzonego naruszenia nie była znikoma, pomimo że Strona niezwłocznie zaprzestała naruszenia prawa, w sytuacji gdy zostały spełnione przesłanki do odstąpienia przez Organ I Instancji od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Strona wskazała, że bezspornym wobec tego pozostaje fakt, że Odwołujący się na bieżąco reagował na wytyczne Organu podczas kontroli i spełniał swoje obowiązki, a także współpracował z Organem. Odwołujący nie zgadza się ze

stanowiskiem Organu jakoby nie zaistniały przesłanki do odstąpienia od nałożenia na Odwołującego się administracyjnej kary pieniężnej i zastosowania w tej sytuacji chociażby instytucji pouczenia. Świadczy o tym także fakt, że kara może być wymierzona w granicach od 500 zł do 5.000 zł, a wobec Odwołującego się zastosowano najniższą stawkę kary. Naruszenie dokonane przez Odwołującego się było jednostkowe, nie wywarło długotrwałych negatywnych skutków w dobrach prawnie chronionych, a w tej sytuacji ustawodawca przewidział możliwość odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Tym bardziej w ocenie Odwołującego się wobec jego postawy podczas wykonywania czynności kontrolnych, dobrowolnego niezwłocznego usunięcia naruszenia zasadnym było poprzestanie na pouczeniu. Odwołujący podniósł, że nie był uprzednio ukarany za niespełnienie tego obowiązku, to jest pierwsza nałożona administracyjna kara pieniężna. Odwołujący podniósł, że nie odniósł żadnej korzyści oraz nie uniknął straty z powodu niewykonania obowiązku. W ocenie Odwołującego nałożona przez Organ administracyjna kara pieniężna jest zbyt rygorystyczna i nadmiernie surowa wobec znikomej, a nieznaczonej wagi naruszenia.

Prezes Urzędu stwierdza, że ww. zarzut jest bezzasadny. Zaskarżona decyzja zawiera odniesienie do przepisu art. 189f § 1 pkt 1-2 oraz § 2 i 3 KPA. Rozpatrzenie przesłanek określonych w tym przepisie art. 189f § 1 pkt 1-2 ma charakter obligatoryjny, i organ I instancji się z tego obowiązku wywiązał. Natomiast charakter fakultatywny ma przepis art. 189f § 2 i 3 KPA.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 KPA:

„Organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa (...).” W stosunku do strony nie została wydana decyzja o odstąpieniu od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu, ponieważ organ nie uwzględnił znikomej wagi naruszenia prawa. Decyzja I instancji zawiera analizę przesłanki wagi naruszenia prawa, której nie oceniono jako znikomej. Aby można było zastosować odstąpienie od wymierzenia kary w trybie art. 189f § 1 pkt 1 KPA jednocześnie powinny być spełnione dwie przesłanki: znikoma waga naruszenia prawa jak i zaprzestanie przez stronę naruszania prawa. Pierwsza przesłanka określona w art. 189f § 1 pkt 1 KPA odnosi się do obligatoryjnego zastosowania przez organ odstąpienia od wymierzenia kary w przypadku zaistnienia znikomej wagi naruszenia prawa. Ustawodawca jako pierwszą przesłankę wskazał znikomą wagę naruszenia prawa ale poprzez spójnik „a” wzmocnił ją następną przesłanką odnoszącą się do zaprzestania naruszania prawa, co należy rozumieć w ten sposób, że przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa ma zastosowanie o ile strona zaprzestanie naruszania prawa. Powyższe oznacza, że obydwie przesłanki są ze sobą powiązane i wzajemnie się uzupełniają. Dlatego też art. 189f § 1 pkt 1 KPA należy rozumieć w ten sposób, że organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa. Tym samym zaistnienie jednej przesłanki np. zaprzestania naruszania prawa nie jest wystarczające do zastosowania w stosunku do strony instytucji odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.

Wagę naruszenia prawa odnosi się do poziomu naruszenia norm chroniących interes publiczny lub interes społeczny, rozumiany jako interes konkretnej grupy społecznej. W tym przypadku chodzi o naruszenie interesu społecznego.

Ustawodawca nigdzie nie wskazał okoliczności, którymi organ powinien kierować się przy wartościowaniu stopnia klasyfikacji naruszenia prawa, który ma być "znikomy". W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że ocena znikomości musi być zindywidualizowana, a więc odnosząca się zarówno do sytuacji zobowiązanego podmiotu, jak i okoliczności, w których doszło do naruszenia oraz jego wagi z punktu widzenia interesu publicznego. Chodzi tu o realizację w odniesieniu do sankcji administracyjnej funkcji ochronnej polegającej na ochronie wartości realizowanych przez normy prawa

administracyjnego oraz funkcji pomiaru wagi chronionego dobra mierzonej stopniem dolegliwości sankcji administracyjnej w relacji do społecznej wagi chronionych wartości. (patrz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 września 2022 r., sygn. akt II GSK 744/19).

Odnosząc się od chronionych wartości i dóbr, to strona naruszyła w sposób istotny dobra chronione ww. ustawą a mianowicie ochronę środowiska. Strona naruszyła określone w art. 1 ust. 1 pkt 3 i 4 ww. ustawy zasady postępowania z opakowaniami oraz odpadami opakowaniowymi w celu zmniejszenia ilości i szkodliwości dla środowiska materiałów i substancji zawartych w opakowaniach i odpadach opakowaniowych oraz ilości i szkodliwości dla środowiska opakowań i odpadów opakowaniowych na etapie procesu wprowadzania do obrotu, dystrybucji i przetwarzania. Odnosząc się od chronionych wartości i dóbr, to strona naruszyła istotne obowiązki informacyjne, dzięki którym użytkownicy mogli zapoznać się z informacjami o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, a w szczególności dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu odpadów opakowaniowych, właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi, znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach. Brak tych informacji mógł spowodować niezgodne z przepisami gospodarowanie przez użytkowników opakowaniami i odpadami opakowaniowymi a także zanieczyszczenie środowiska. Strona jest przedsiębiorcą prowadzącym profesjonalną działalność gospodarczą i powinna znać i stosować przepisy prawa, które dotyczą jej działalności gospodarczej i tym samym nie można jej przypisać braku zawinienia. Wagę naruszenia prawa odnosi się do poziomu naruszenia norm chroniących interes publiczny lub interes społeczny, rozumiany jako interes konkretnej grupy społecznej. W tym przypadku chodzi o naruszenie interesu publicznego, którym jest ochrona środowiska.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w swoim wyroku z dnia 2 lutego 2023 r., III SA/Gd 496/22 orzekł: „Za naruszenie nieistotne uznaje się w szczególności naruszenie przepisów prawa, które nie wywołało negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie. Nieistotne naruszenie prawa wypełnia warunek odstąpienia od nałożenia kary, w takim przypadku należy bowiem uznać, że waga naruszenia prawa jest znikoma. Przy określeniu, jakie okoliczności należy brać pod uwagę przy ocenie wagi naruszenia prawa, pomocna jest także treść art. 189d pkt 1 KPA W art. 189d pkt 1 KPA ustawodawca wskazał, że wymierzając administracyjną karę pieniężną, organ administracji publicznej bierze pod uwagę: wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia. W piśmiennictwie przyjmuje się na tle tego unormowania, że uwzględniając dyrektywę wagi naruszenia prawa, organ administracji publicznej powinien ocenić wagę (znaczenie, ciężar gatunkowy) naruszonego zakazu oraz wagę naruszenia zakazu. W świetle art. 189f § 1 pkt 1 KPA, stwierdzenie przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa, uzasadniającej odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, wymaga przeprowadzenia swego rodzaju testu proporcjonalności, tj. wyważenia hierarchii dóbr (wartości) chronionych przez prawo na tle konkretnego stanu faktycznego. Istotne znaczenie dla oceny wagi naruszenia prawa, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 1 KPA, mają chronione prawem wartości i dobra, w odniesieniu do których rozważana jest skala ich naruszenia. Przy ocenie wystąpienia przesłanki znikomej wagi naruszenia (art. 189f § 1 pkt 1 KPA) należy brać pod uwagę całokształt okoliczności danego przypadku, zarówno o charakterze przedmiotowym (np. skala naruszeń, skutki tych naruszeń) jak i podmiotowym (np. czy mamy do czynienia z czynem zawinionym, a jeżeli tak, to z jaką formą winy), przy czym decydujące znaczenie należy przyznać skutkom naruszenia dla dóbr chronionych przez daną dziedzinę prawa administracyjnego.”

Oceniając działania Przedsiębiorca należy stwierdzić, iż nie dołożył on należytej staranności w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych określonych ustawą o gospodarce opakowaniami. Tym samym nie zaistniała przesłanka znikomej wagi naruszenia

prawa.

Ocena przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa należy do organu i jest to kompetencja organu a nie strony czy sądu. Przeświadczenie strony o zaistnieniu przesłanek uprawniających do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 KPA jest jedynie stanowiskiem strony a rozstrzygnięcie należy do organu. Na uwagę zasługuje fakt, że instytucja ta nie ma charakteru wnioskowego, w związku z tym nie ma charakteru uznaniowego, a rozpatrzenie w decyzji ww. przesłanek ma charakter wiążący.

„Przesłanka "znikomości" uchybienia nie może być rozstrzygnięta przez Sąd I instancji, bowiem **ocena ta należy do organu**. To organ powinien ocenić, czy w sprawie zaszyły przesłanki do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.” (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 czerwca 2023 r., III OSK 2411/21).

Tym samym stanowisko strony, że nie doszło do wywołania długotrwałych negatywnych skutków w obszarze dóbr prawnie chronionych jest jedynie stanowiskiem strony, ponieważ to nie strona jest uprawniona do oceny wagi naruszenia prawa tylko organ. Organy działają na podstawie przepisów prawa w myśl art. 6 KPA, a ustawodawca ustalił wysoki górny próg wymiaru kary (20 000 zł) w przypadku naruszenia obowiązku informacyjnego określonego w art. 42 ustawy o gospodarowaniu opakowaniami. Powyższe oznacza, że dla ustawodawcy realizacja przez przedsiębiorców tego obowiązku informacyjnego ma istotne znaczenie z punktu widzenia ochrony interesu publicznego.

Fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli. W związku z powyższym, zaistnienie przesłanki zaprzestania naruszania prawa, co zostało przyjęte przez organ I instancji i nie jest sporne w niniejszym postępowaniu, nie powoduje obligatoryjnego obowiązku zastosowania instytucji odstąpienia od nałożenia kary w trybie art. 189f § 1 pkt 1 KPA.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że nie zaistniała podstawa do zastosowania w niniejszym przypadku instytucji odstąpienia od wymierzenia kary w myśl art. 189f § 1 pkt 1 KPA.

Podobnie w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania art. 189f § 1 pkt 2 KPA z uwagi na fakt, że za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez **inny** uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Zgodnie z art. 58 ust. 2 ww. ustawy: „Kary pieniężne za czyny, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 10c, 11 i 12, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor inspekcji handlowej.” Tym samym do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej za to samo zachowanie nie jest uprawniony organ inny niż właściwy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Ten przepis nie miał w tym przypadku zastosowania.

Nie jest również możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 2 KPA gdzie w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: 1) usunięcie naruszenia prawa lub 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 KPA organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i porzeka na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Strona nie realizowała obowiązku informacyjnego w związku z zawarciem umowy z konsumentami, dlatego też nie jest możliwe spełnienie celów, dla których miałyby

być nałożona administracyjna kara pieniężna czyli celów związanych z gospodarowaniem opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.

Należy wskazać, że art. 189f § 2 KPA nie rodzi obowiązku obligatoryjnego do jego zastosowania przez organy. Świadczy o tym zwrot „organ może”. Przepis ten ma charakter fakultatywny i jest ograniczony przesłanką „jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.” To organ dokonuje oceny, czy wydanie postanowienia wyznaczającego stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: 1) usunięcie naruszenia prawa lub 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, pozwoli na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa Urzędu, realizacja obowiązku informacyjnego, który ma charakter przedumowny nie może być dokonana po zawarciu umów z konsumentami. Powyższy przepis nie ma zastosowania w stosunku do naruszenia obowiązków informacyjnych ponieważ późniejsze powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa nie pozwoli na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Przede wszystkim nie jest możliwe ustalenie kręgu podmiotów czyli konsumentów płacących gotówką czy pobierających paragony. Realizacja obowiązku informacyjnego po dokonaniu zakupu przez konsumentów jest nieskuteczna. Termin realizacji tego obowiązku informacyjnego też jest istotny, ponieważ po wyjściu ze sklepu źle poinformowany konsument może w niewłaściwy sposób postępować z opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Tym samym powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, nie pozwoli na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W swoim wyroku z dnia 15 marca 2023 r., II GSK 1408/19 Naczelny Sąd Administracyjny orzekł: „Postanowienie, o którym mowa w art. 189f § 2 KPA ma charakter fakultatywny i może zostać wydane tylko w przypadku, gdy pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby zostać nałożona kara pieniężna.”

W swoim wyroku z dnia 26 stycznia 2023 r., II SA/OI 846/22 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie orzekł: „Przepisy te uzależniają odstąpienie od nałożenia kary i poprzestanie na pouczeniu od spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Warunek ten nie może być spełniony w przypadku kary za zajęcie pasa drogowego, gdyż pełni ona funkcję represyjną, ale przede wszystkim prewencyjną. Jej wymierzenie ma wywoływać motywację do zachowań zgodnych z prawem i przeciwdziałać zachowaniom niepożądanym.”

Tym samym należy wskazać, że kara pieniężna za naruszenie obowiązków informacyjnych, o których mowa w art. 42 ustawy o gospodarowaniu opakowaniami pełni funkcję represyjną i prewencyjną. Jej wymierzenie ma wywoływać motywację do zachowań zgodnych z prawem i przeciwdziałać zachowaniom niepożądanym. Dlatego też nie jest możliwe zastosowanie art. 189f § 2 KPA, ponieważ celem jest prewencja ogólna i szczególna w powiązaniu z ochroną środowiska i zdrowia ludzi.

Celem sankcji administracyjnych jest dyscyplinowanie adresatów norm prawnych zagrożonych sankcją do przestrzegania obowiązującego prawa. Dla osiągnięcia skuteczności sankcje te muszą powodować dolegliwość, ale jednocześnie muszą być współmierne w stosunku do rodzaju naruszenia i nieuchronne (por. wyroki NSA z 14 stycznia 2020 r., sygn. akt II GSK 471/19 oraz z 29 czerwca 2021r., sygn. akt II GSK 1339/18, z 19 stycznia 2023 r. sygn. akt II GSK 884/19). Kara pieniężna w wysokości 500 zł nie jest nadmiernie dolegliwa dla przedsiębiorcy.

Dobrowolne usunięcie naruszeń nie wiąże się ze zrealizowaniem celów, którym służy kara pieniężna w myśl zarzutu strony. Usunięcie naruszeń nie eliminuje stwierdzenia naruszenia. Gdyby przyjąć taki sposób rozumowania, który prezentuje strona, to każdy przedsiębiorca naruszałby prawo, a w momencie kontroli usuwałby naruszenie i nie ponosiłby

za to żadnej odpowiedzialności. Prewencja ogólna i szczególna ma doprowadzić do zaniechania przez przedsiębiorców działań polegających na naruszaniu prawa w przyszłości.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów strony, że naruszenie było jednostkowe, nie wywarło długotrwałych negatywnych skutków w dobrach prawnie chronionych, a w tej sytuacji ustawodawca przewidział możliwość odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, to należy wskazać, że powyższa argumentacja strony opiera się na błędzie logicznym. W ocenie organu, strona nie rozróżnia dwóch instytucji tj. dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 189d KPA, które odnoszą się do miarkowania wysokości kary w przypadku stwierdzonego naruszenia normy sankcjonowanej, którą jest art. 56 ust 1 pkt 12 w związku z art. 42 ustawy o gospodarowaniu opakowaniami i drugiej instytucji odstąpienia do wymierzenia kary, o której mowa w art. 189f KPA. Odstąpienie od wymierzenia kary jest stosowane w przypadku zaistnienia przesłanek w tym przepisie określonym. W przypadku niespełnienia przesłanek odnoszących się do odstąpienia od wymiaru kary, organ ma obowiązek wymierzyć naruszającemu normę sankcjonowaną karę pieniężną, której wysokość miarkuje się na podstawie art. 189d KPA. Ilość naruszeń, skutkująca przyjęciem, że zaistniało naruszenie prawa nie zostało w przepisach dookreślone, dlatego też nawet jednorazowe stwierdzenie naruszenia implikuje nałożenie na stronę kary pieniężnej. W myśl wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 grudnia 2018 r., sygn. akt VI SA/Wa 634/18 nawet stwierdzone jedno naruszenie jest wystarczające do nałożenia na stronę kary pieniężnej. Odpowiedzialność strony ma charakter obiektywny i jest związana z samym uchybieniem.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 KPA Organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez Organ drugiej instancji oceny, że decyzja Organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez Organ drugiej instancji.

Prezes Urzędu przychylił się tym samym do ustaleń poczynionych w toku postępowania przez Organ pierwszej instancji oraz uznał, że Świętokrzyski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Kielcach decyzją nr 117/2023 (sygn. akt NRB.8361.72.2023) z 25 sierpnia 2023 r. zasadnie nakłożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 500 zł za naruszenie art. 42 ust. 1-3 ustawy o gospodarce opakowaniami poprzez niewypełnienie przez ww. przedsiębiorcę obowiązku przekazywania użytkownikom informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w ten sposób, że w miejscu prowadzonej sprzedaży detalicznej, brak było informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie: dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych, brak było informacji na temat właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi, brak było informacji na temat znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach - co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży.

Tym samym, decyzja Świętokrzyskiego WIIH nr 117/2023 (sygn. akt NRB.8361.72.2023) z 25 sierpnia 2023 r. powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/